

[Alfred Bøgh.]

for at komme et godt skridt i retning af den skattereform, som vi fra mit partis side har efterlyst igennem flere år.

Der er for mig ingen tvivl om, at løsnin- gen af de øjeblikkelige vanskeligheder — hvis der skal være mening i tingene — må gå hånd i hånd med løsningen af vor økonomis mere langsigtede problemer. Derfor er det for mit parti meget væsentligt, at det indgåede forlig betyder en forskydning af beskatningen bort fra arbejde, opsparring og initiativ og over på forbruget.

Denne forskydning ligger jo deri, at omsætningsafgiftens provenu skal bruges til nedsættelse af indkomstskatten på den indkomst, der tjenes i år, og den ligger deri, at vi har opnået en ikke ubetydelig forbedring af den private opsparings skattemæssige stilling, jfr. de lovforslag, som nu ligger på medlemmernes bord.

Når vi lægger så stor vægt på dette, hænger det sammen med noget af det bærende i mit partis stilling til den økonomiske politik. Jeg skal da gerne erkende, at det i en akut situation kan være nødvendigt at begrænse en købekraft og en pengestrøm, som er blevet stærkere, end produktionen kan bære; men når denne tilstand bliver noget stadigt, noget kronisk, så er vi ovre i en helt anden situation, som kalder på helt andre midler end de traditionelle. Så er problemet ikke i første række at begrænse og holde igen, men at skabe de vilkår for arbejde, initiativ og opsparring, som kan give de stigende pengeindkomster reelt indhold.

Når jeg ser på forliget som en helhed, synes jeg da også, at jeg med god ret kan pege på, at disse synspunkter har fået en langt mere fremtrædende placering end tidligere, og også end tilfældet var i regeringens oprindelige forslag. Lad mig pege på den begyndende reform af den direkte beskatning, på opsparingens forbedrede vilkår, på nedbringelsen af den urimelige beskatning af landbrugets produktionsmidler, på spørgsmålet om skatternes indregning i pristallet, på den så småt begyndende afvikling af huslejerestriktionernes stavnsbånd, på nedbringelsen af de boligfordyrende restriktioner på importen af byggematerialer, på afviklingen fra næste år af den særlige tøjsskat og sidst, men ikke

mindst, på den tilbageholdenhed med offentlige udgifter, som også er et af forligets resultater og en af de ting, som jeg tillægger megen positiv værdi. Man må også i den forbindelse have lov at pege på den højttærede statsministers tilsagn om en indsats for øget bevægelighed på arbejdsmarkedet.

Man kan vel spørge, om det ikke havde været bedre og rigtigere, at disse foranstaltninger var kommet på et tidligere tidspunkt, og hertil må jeg ubetinget svare ja. Mit parti har gang på gang peget på, at udviklingen var inde i et uheldigt spor, og at en samlet sanering af den økonomiske politik trængte sig stærkere og stærkere på. Havde regeringen på et tidligere tidspunkt været hjemme for en samlet vurdering af den økonomiske politik, er der for mig ingen tvivl om, at mange af de vanskeligheder, vi i dag står over for, kunne have været afbødet, men der er måske ikke noget at sige til, at afstanden for regeringen — også i tid — måtte være betydelig fra 1960-valgets optimistiske slagord til hverdagens barske realiteter. Jeg har tidligere fra denne talerstol ved behandlingen af regeringens afgiftsforhøjelser i efteråret været inde på, at regeringen netop igennem disse slagord bidrog til en helt forkert vurdering af vor økonomiske situation, og at den også herigennem påtog sig et stort ansvar for udviklingen bl. a. på arbejdsmarkedet.

Det vil vel være naturligt til slut at stille det spørgsmål, om de foranstaltninger, vi nu står over for, også vil slå til. Ingen kan vel i dag med fuld sikkerhed give svaret. Så meget kan vi vel sige, at forliget som helhed vil trække i den rigtige retning, men vi må vel også have lov at føje til, at mange andre faktorer i forliget vil være medbestemmende for den kommende tids udvikling. Jeg tror ikke, at vi med det indgåede forlig, omend det er omfattende, har skabt nogen absolut sikring mod fremtidige fejltagelser. Vel har regeringen på mange områder af den økonomiske politik påtaget sig forpligtelser over for oppositionen, men der er dog fortsat meget væsentlige områder, hvor det står til regeringen, om udviklingen skal gå i den rigtige eller i den forkerte retning. Fremtiden må så vise, om regeringen på disse områder vil formå at leve op til forligets ånd og tage sit ansvar. Det vil ikke mindst